KARİKATÜR

Görünür Kazalardan :

— Otomofil gibi bu da adamları kurban eder mi ki?
— O da söz mü, buna kurban olanlar daha çoktur!

— Burası çok karanlık, kravatınızı bağlıyamıyorum. Kravat takmasanız olmaz mı?.

— Hiç olur mu? Beni kravatsız gören ne der?..

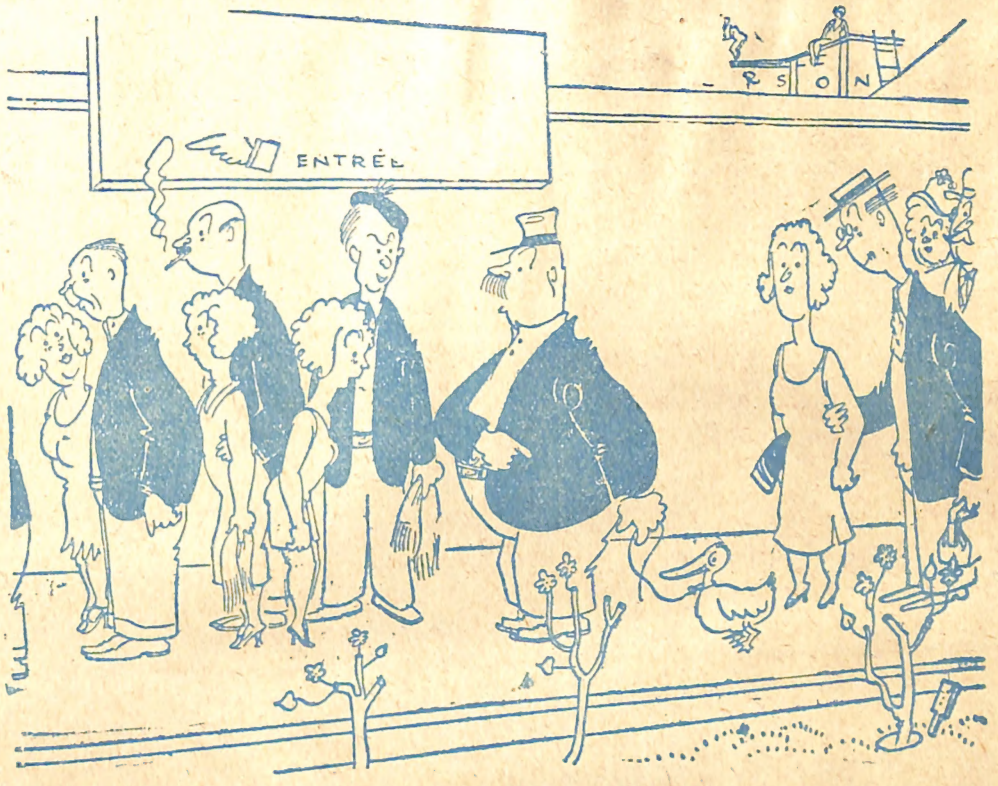

— Yüzme bilmediğim için ördeğimi de beraber getirdim!..

TEVKİFHANEDE:

Mevkuf — Daha havadar, ve daha geniş pencereli bir odanız yok mu?..

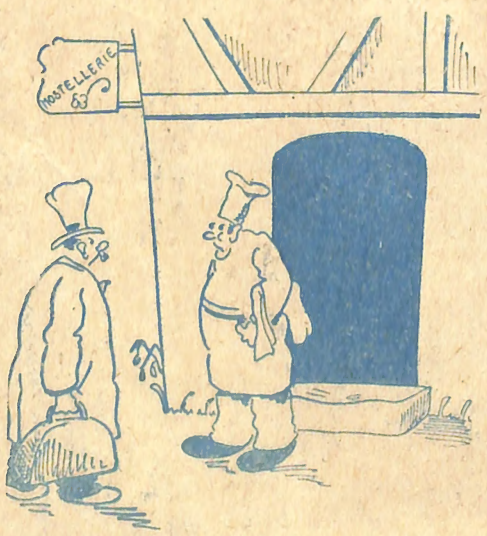

KÖY OTELİNDE:

— Bir liralık oda ile iki liralık oda arasında ne fark var?.

— Bir liralık fark var bayım!..

EV DOKTORU

Ehemmiyetsiz arızalar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DOKTORU 20 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı hurufu heca sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş samimi bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forma 10 kuruştur.

No. 120 CİLT: 5 YIL: 3 FIATI 10 KURUŞTUR 14 NİSAN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EBEDİ MİZAH MECMUASI ✻

Bahtsız Milletler cemiyeti — Artık seni tanımıyorum...
Tahtsız Habeş İmparatoru — Vah vah, sen de o hale geldin demek!..

Köylü — Biz böyle, köyde inekleri sağar geçiniriz...
Şehirliler — Biz de şehirde öküzleri sağıp geçiniriz!...

LİHTENŞTAYN DEVLETİ

Avusturyanın işgali bizi Lihtenştayn isminde bir mekezî Avrupa devletinin varlığından haberdar etti. Gazeteler birkaç gündenberi bu keşiften hararetle bahsediyorlar ve bu memleket hakkında harıl harıl tarihî, coğrafî, içtimaî etütler ve faydalı istatistikler neşrediyorlar.

Bu neşriyattan öğrendiğimize göre, Lihtenştayn devletinin 12 bin nüfusu, 15 mebustan mürekkep bir parlâmentosu vardır. «Demek oluyor ki, bizde bir mebusun elli bin kişiye vekâlet etmesine mukabil, onlarda - kendi teşkilâtı esasiye kanunlarına göre - dokuz yüz kişiye bir mebus düşüyor ki, bu devletin en gıpta ile görülecek tarafı da zannederim ki budur. Bu hesaba göre meselâ on sekiz milyon nüfusu olan bir memleketin yirmi üç bin mebusu olması lâzım gelecektir ki, aşağı yukarı namzetlik talebinde bulunanlardan beşte birine yakın kısmı tatmin edilecek demektir.»

Mebus adedinin bu zenginliğine mukabil Lihtenştayn kabinesi yalnız bir kişiden ibaretmiş ve bütün nezaretleri bu zat idare edermiş.

Beş, altı nezareti birden nefsinde cemeden gayretli Başvekiller son asır tarihinde görülmemiş şey değildir. Fakat en aşağı on, on iki nevi nezaretten mürekkep olması icap eden bir kabineyi bir kişinin idare etmesi ilk defa Lihtenştayn hükûmetinde görülmüştür.

Gazeteler Lihtenştany teşkilâtı esasiyesi hakkında fazla malûmat vermedikleri için Başvekil olan zatın diğer nezaretleri asîl olarak mı, yoksa vekil sıfatile mi idare ettiklerini bilemiyoruz.

Zannımıza kalırsa kabinenin bir tek âzadan mürekkep olması, bütün parlâmentonun on beş kişiden ibaret bulunması keyfiyetinin doğurduğu bir zarurettir. Bu on beş âzadan on, on ikisi kabineye girmiş olsaydı geride ancak üç yahut beş kişiden ibaret bir kuvvei teşriiye ve kontrol heyeti kalacak, bu üç, yahut beş kişi hükûmete müttefikan itimat reyi bile verse bunun kâfi bir ekseriyet teşkil edip edemiyeceği keyfiyeti, halli güç bir kanun meselesi olacaktı.

Bir kişilik kabinenin bazı mahzurlu taraflarına mukabil çok pratik faydaları bulunduğu da muhakkaktır.

(1) Lihtenştayn kabinesi nazırları arasında bir ihtilâf çıktığı ve bu yüzden kabine buhranı tahaddüs ettiği herhalde işitilmemiş şey olacaktır.

(2) Yine herhalde Lihtenştayn kabinesi toplantılarının çok muntazam, müzakere ve münakaşalarının gürültüsüz olması ve kararlarının ekseriyetle değil, daima ittifakla verilmesi icap edecektir.

Mahzurlara gelince, vükelâ meclisi içtimaı için nekadar büyük bir zaruret mevcut bulunursa bulunsun, Başvekil herhangi bir mazeretten dolayı içtimaa gelmediği taktirde diğer âza da bizza-

rure gelemiyecek ve toplantıyı başka bir zamana bırakmak mecburiyeti baş gösterecektir.

* * *

Yine gazetelerden öğrendiğimize göre, Lihtenştayn devleti Harbi umumiye iştirak eden devletlerdenmiş. Başlangıçta bir zaman tereddütlü bir bitaraflık siyaseti güttükten sonra İtilâf devletleri lehine olarak harbe girmiş ve takriben yüz kişilik bir ordu ile İtalyaya yardım etmiştir.

Bir yandan Amerika, Fransa ve İngiltere lehine harbe girerken bir yandan Lihtenştayn'ın İtalyaya müzaheret etmesi, iki muharip grup arasındaki müvazeneyi az çok sarsmış fakat Versay muahedesi yapılırken Lihtenştayn'ın bu yardımı nazarı itibare alınmamış ve kendisine sulh ganimetlerinden arazi vesairece bir hisse ayrılmamıştır.

Yine gazetelerden öğrendiğimize göre Lihtenştany Milletler cemiyetine fazla saffetle inanmış, bilhassa silâhsızlanma nazariyelerine mufrit bir itimat göstererek millî müdafaasını ihmal etmiştir. Yüz kişilik bir kuvvetle Harbi umumîye iştirak eden bu devletin ordusu bugün maalesef bir kişiye inmiştir.

Orduyu teşkil eden askerin resmini de gazetelerde gördük. Oldukça dinç ve genç kalmış olmakla beraber, elliyi aşmış ak sakallı bir insandır. Yakında bu askeri tahdidi sin kanununa göre tekâüde sevketmek icap edecek ve Lihtenştayn devleti bir yenisini tedarik etmek hususunda hemen tedbir almadığı takdirde müşkül vaziyette kalacaktır.

* * *

Nazi ordularının birdenbire Avusturyayı işgali Lihtenştayn devletini fena halde endişeye düşürmüş ve orduyu ihmal suretile yaptığı hatanın cezasını ona birkaç gün acı acı çektirmiştir.

Başvekil Hitler'in Viyanaya girdiği haberini alınca hemen askerini bir içtimaa davet etmiş, Lihtenştayn devleti de böyle bir taarruza maruz kaldığı takdirde mukavemet imkânı bulunup bulunmadığı hakkında mütaleasını sormuştur.

Asker, şimdiki nasyonal sosyalist ordusunun eski İmparator Vilhelm ordusuna birçok cihetlerce faik olduğunu ve bilhassa tayyarelerle motörlü hücum kıtalarının herhangi bir milleti düşündürecek vaziyette bulunduğunu izah etmiş. buna mukabil Lihtenştayn ordusunun müdafaa kabiliyeti hakkında tereddütlü bir lisan kullanmıştır.

Asker demiştir ki:

— Lihtenştayn devleti ordusunun sadakat ve fedakârlığına itimat edebilir. Ancak Naziler bize de ânî bir baskın yapacak olurlarsa derhal mukavemet ve müdafaa güç olacaktır. Tüfeğim gerçi iyi bir haldedir. Fakat uzun zamandanberi mutfakta çamaşır teknesinin yanındaki bir dolapta saklı bulunan kurşunların rütubetten bozulmadığına emin değilim. Nazilerle çarpışma zarureti hâsıl olur da tüfek ateş almazsa müşkül bir mevkide kalmamız tabiîdir. Sonra gözlüğüm artık kâfi gelmemiye başlamıştır. Lihtenştayn'daki manifaturacı gerçi gözlük camları da satmaktadır. Fakat mevcut camlar ihtiyaca cevap vermemektedir. Hemen en yakın bir şehirden gözüme göre bir gözlük tedarik edilmezse yanlış tarafa ateş etmem ve bir kaza çıkarmam ihtimali vardır.

Nihayet kış sonunda bulunmamız dolayısile romatizmalarım azmıştır, bacaklarım şişmiştir. Harekât esnasında icap eden süratle koşamamaktan korkuyorum. Bunlar haricinde ordunun manevî kuvveti mükemmeldir ve vücudünde bir tırnak kalıncıya kadar Lihtenştayn'ın istiklâlini müdafaaya çalışacaktır.

Kabine ordunun cevabını kahramanca fakat pek itimat edilemiyecek vaziyette bulmuş, işi politika yolile halletmek tarikini ihtiyar ederek Bay Hitler'e müracaat etmiştir.

Gazeteler Bay Hitler'in Lihtenştayn devletine icap eden teminatı verdiğini memnuniyetle yazıyorlar.

KARİKATÜR

— Ucuzluk olduğu nasıl belli oluyormuş?..
— Nasıl belli olacak, mal ortadan kalkar kalkmaz... Bak sığır etine... Bak koyun etine. Onlar da ucuzlamadılar mı?!...

AYLIĞIN
Başına Gelenler

Bir memur arkadaş anlattı:

Ayın birinci günü hastaydım, daha doğrusu vücudümde bir kırıklık, bir tenbellik hissediyordum. Meğer başıma gelecek varmış.

Komşu evlerden birinde oturan bir memur arkadaşı kolunda çantasile daireye giderken pencereden çağırdım:

— Kardeş, bugün bana bir iyilikte bulunacaksın, dedim, hastayım. Mazeretimi müdüre söyle, sonra sana bir makbuz vereyim, kâtipten bizim maaşı da alıver.

Akşam yaklaştı, yine pencerenin önünde arkadaşın dönüşünü bekliyorum. Yavaş yavaş ortalık kararıyor. Ben görmeden eve girmiş olmasını düşünerek evlâtlığı gönderiyorum ve henüz gelmediği haberini alıyorum.

Saat yedi, sekiz, nihayet dokuz... Bana bir dalgınlık ârız oldu. Arkadaşın bir kazaya uğramış olmasından korkmıya başladım. Otomobil kazası, tramvay kazası, bundan daha ehemmiyetli olarak yankesicilik kazası.

Kendi kendime:

— Ne halt ettim de bugün gitmedim, diyorum, galiba hastalık bahanesile evde havyar kesmenin cezasını çekiyoruz. Allah vere de ceza bukadarla kalsa. Ben böyle düşünürken tak tak kapı çalınıyor ve tabiî yüreğim hoplıyor. Fakat gelen arkadaşın evinden gönderilen bir hizmetçiden başkası değildir. Onlar da telâşa düşmüşler, benden havadis soruyorlar.

Yarabbi sen bilirsin. Okadar sinirli ve endişeliyim ki, paralar gelse de gözüm bu gece uyku tutmıyacak ve yalan yapayım derken yarın sabah sahiden hasta olarak uykudan uyunacağım.

Tam on iki vardı. Kapı bir kere daha çalındı. Ve arkadaş göründü. Sarhoştu, ayakta sallanıyor, tutunacak yer arıyordu.

— Hayrola, dedim, neye geciktin böyle?

Yayık ağızla şu cevabı verdi:

— Bırak Allah aşkına... Arkadaşlar rahat veriyorlar mı? «Aylık aldık, paraları karılara teslim etmeden bir yerde birkaç kadeh bir şey içelim, eğlenelim» dediler. Şeytana uyduk. «Pek âlâ» dedim. Fakat insan bir kere başladı mı rahat durur mu? Kafaları iyice tüssüledikten sonra başka bir yere geçtik. Kılıç oynamıya başladık. Senin talihli bir adam olduğunu biliyorum.. Oynamıya başlarsam cebimdeki seksen liranı en aşağı iki yüz seksene çıkaracağımı muhakkak görüyordum. Evet, en aşağı sana iki yüz seksen lira teslim edecektim. Kim bilir bu parayı görünce ne sevinecektin.

Daha fazla dayanamadım ve:

— Ne oldu anlatsana.. diye bağırdım.

— Ne olacak... Senin aylığı kaybettikten başka kendi aylığımdan da iki lira kaybettim.. Korkma bunu sana tazmin ettirmek fikrinde değilim. Biz arkadaşlığın ne olduğunu bilen insanlarız.

Kurbağa

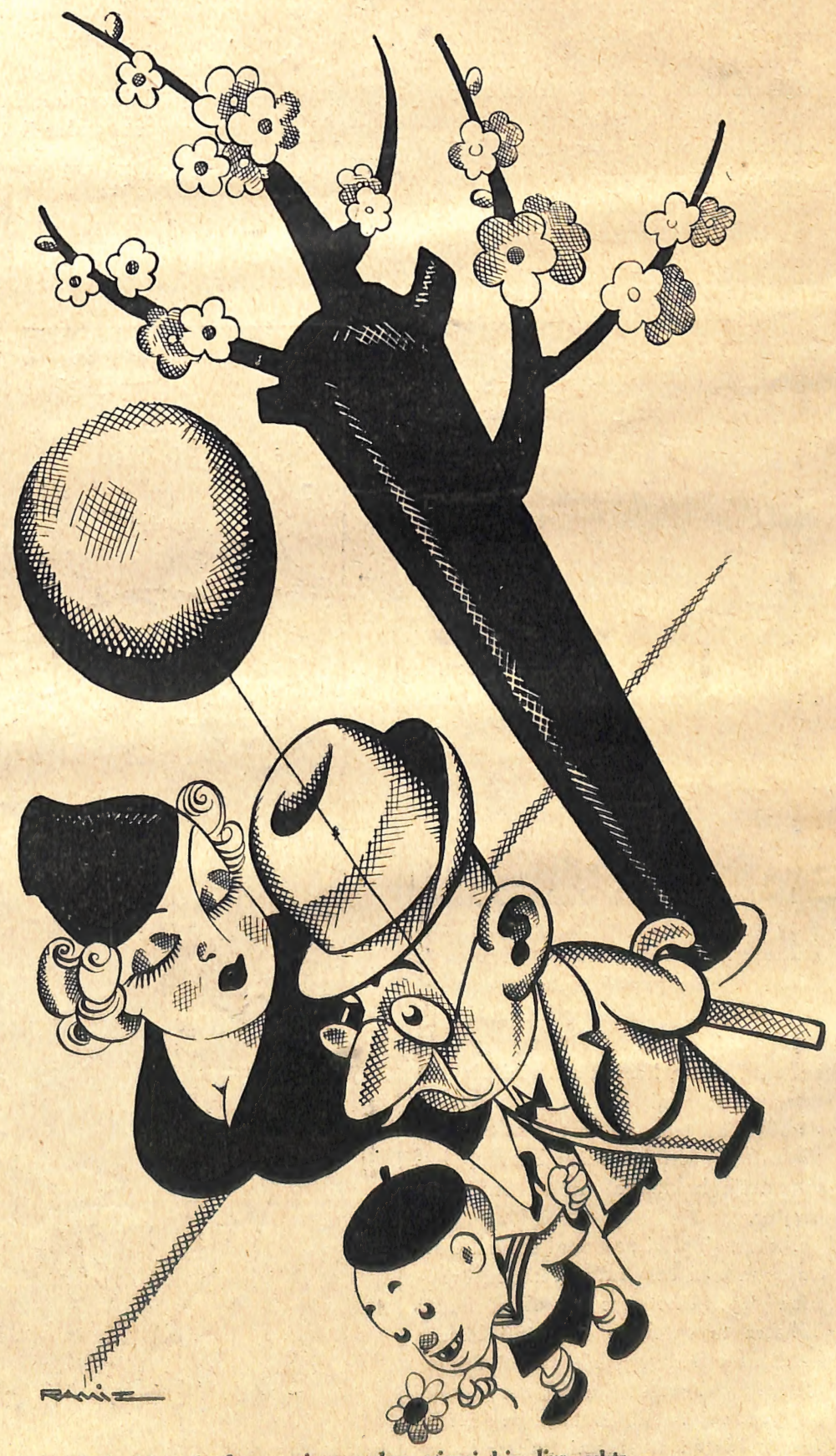

— Dairede bir arkadaşa piyangodan yirmi bin lira çıktı...
— Adam deliye dönmüştür...
— Dönmüştür de söz mü, zavallı şaşkınlığından bize selâm bile verdi!...

İNGİLİZ - İTALYAN ANLAŞMASI BUGÜN İMZALANIYOR:

— Eskidenberi seninle böyle sarmaş dolaş olmayı isterdim...
— O muhakkak, hattâ az daha acele ile biribirimizin gırtlağına sarılacaktık!..

Hırsızlık meselesi:

Birisi gece yarısı evine girmiş bir hırsızdan bahsediyordu:

— Uyurken dışarda bir pıtırtı oldu.

Komşunun kedisi yine pencereyi açık buldu, tel dolabı karıştırmıya geldi sandım. Hemen odadan fırladım. Çam yarması gibi bir herifle burun buruna gelmiyeyim mi? Yüzünü bir mendille kapamış, yalnız gözlerini açık bırakmıştı. Elindeki tabancayi burnuma dayadı:

— Ses çıkarma.. Sökül paraları, dedi.

Ne yapacaksın, nemiz varsa söküldük.

Macerayı dinliyenlerden biri merakla sordu:

— Herif yüzünü mendille örtmüştü, dedin, acaba niçin?

Bir başkası izah etti:

— Herhalde âr ve hâya sahibi bir adamcağız olacak... Utancından örtmüştür.

KRAVAT İNTİHABI:

Kravat almak için bir mağazaya girmiştim.

Satıcının önüme serdiği kutularda

zevkime ve keseme uygun bir şey ararken bir nokta merakımı celbetti ve sordum.

— Bunlardan bir kısmı hakikaten zararsız... Kullanılabilir şeyler... Fakat bir kısmı da ele almabilecek gibi değil..

Satıcı gülümseyerek cevap verdi:

— Malın iyisi de olur, kötüsü de...

— İyi ama, dedim, güzel mallar meydanda durur ve fiatlarda da bir fark bulunmazken bu kötü çeşitlere kim rağbet eder?.

Dükkâncı sırıtarak cevap verdi:

— Onların da müşterisi var... Meselâ kocalarına hediye kravat alan bayanlar...

İŞİN KISASI:

Deniz tuttuğu için parmaklığın kenarından ayrılamıyor, birteviye övürüyordu. İşte tam bu sırada bir garson geldi:

— Bayım, dedi, kahvenizi buraya mı getireyim, yoksa kamarada mı içersiniz?

İnler gibi cevap verdi:

— Denize döküver evlâdım, denize döküver, nasıl olsa yine oraya gidecek.

FARKIN SEBEBİ:

Kocası tramvay kazasına kurban gitti. Senelerce mahkeme oldular. Netice şirket zavallı dul kadına iki yüz lira zarar ve ziyan verdi.

Kadıncağız parayı tahsil ettikten sonra tramvay kazasında bir ayağı kesilen bir zata şirketin tamam beş yüz lira zarar ve ziyan ödediğini haber aldı. Kan başına sıçrıyarak şirket müdürüne dayandı:

— Bu ne rezalet, dedi, benim kocam öldü iki yüz lira verdiniz. Halbuki bir adamın tek bacağını kesmişsiniz beş yüz lira almış.

Müdür ciddiyetle cevap verdi:

— Tabiî bayanım, o zavallı beş yüz liraya sağlam bir bacak satın alamaz ama siz beş parasız bir sağlam koca bulbilirsiniz.

Dispanserde

Doktor saatine baktı. Trene on dakika kalmıştı. Fakat dispanserde daha altı hasta bekliyordu. Bunlardan dördünü dört dakika içinde mükemmel bir muayeneden geçirdi, ilâçlarını, reçetelerini verdi.

Vakit büsbütün daraldığı için geri kalan iki hastayı bir arada yanına çağırdı ve birincisine sordu:

— Neyin var senin?

Hasta cevap verdi:

— İnkıbazım var bay doktor.

— Çok âlâ, senin neyin var?

— Benim de ishalim var.

Doktor acele acele:

— O halde biribirinize neler yediğinizi anlatırsınız ve her biriniz ötekinin yediğini yersiniz. Bir şeyiniz kalmaz..

Dedi ve şapkasını alıp sokağa fırladı.

BÜYÜK ADAM ÂBİDELERİ

Bir doktor anlatıyordu:

— Avrupayı baştan başa gezdim. Her memlekette büyük devlet adamları, kumandanlar, büyük âlimler ve edipler için dikilmiş çeşit çeşit âbiler gördüm. Buna mukabil insaniyetin en hayırlı uzuvları olduğu muhakkak bulunan doktorlar için dikilmiş bir tek âbideye tesadüf etmediğimi esefle söylemiye mecburum.

Dinliyenlerden biri cevap verdi:

— Seyahatlerde mezarlıklara uğramamış olacaksınız doktor... Oralara da yolunuz düşmüş olsaydi muhterem meslekdaşlarınız namına dikilmiş binlerce âbideyi bir arada görürdünüz.

Papağan

BALTAYI TAŞA:

Bayan — Dikkat et kızım...

Hizmetçi — Biliyorum, kahveyi ilkin en yaşlısına vereceğim!...

BAHAR SERENADI

Yazan;
Necdet Rüştü

— 1 —

Koruda bekliyorum bu gece ay doğunca,
Bize siper olacak ıhlâmur ağaçları!..
Artık unutacağım ayrılığını bunca;
Bana koklatacaksın o bürümcük saçları,
Dağılacak kâhkülün;
Ey sarı tüylü sülün!..

— 2 —

Diş bir kaplan gibi avını koparışın,
Bu gönül tuzağında benim işkencem olsun!..
Bu mehtapta tadayım zevkini bir barışın:
Ay gibi bir sevdiğim, yıl gibi gecem olsun!..
Yetiş ey sedef dişlim,
Gözleri menevişlim!..

— 3 —

Sevdiğim!.. Benzemez mi ayrılığın kılıca,
Bu amansız kılıcın yüreğim oldu kını!..
Bu gece bulutlardan ay gökte sıyrılınca,
Yolunu gözlüyorum: Bürün ipek atkını,
Merdivenden yavaş in,
Kuytuda göğsüme sin!..

— 4 —

Gel artık!.. Gençliğimiz ruya gibi geçiyor,
Beklemiye değer mi şu iki günlük hayat!..
Yıllar, bir susuz gibi, ömrümüzü içiyor,
Son damlası bitmeden koşup kollarıma yat;
Sen de içir buseni!..
Gel!.. Seviyorum seni!..

Necdet Rüştü

Erkek — Hanım, havalar kötü kollarını pek açma üşür...
Kadın — Elbette üşür, kollarımı kapatacak birkaç altın bilezik bile almıyorsun.

Son söz

Doğru sözlü bir adamdı. Bir gün arkadaşları arasında aile saadetinden bahsedilirken:

— Evde ne olursa olsun son söz benimdir.

Dedi. Ahbapları inanmıyarak sordular:

— Yok canım! Doğru mu söylüyorsun?

— Tabiî, af dilerim.

GEÇMİŞE MAZİ.. DERLER

Ah, o ölmüş dedemin rahat dünyası nerde
Doğacak torunumun geçim davası nerde

Şaşırırım bakınca cihan haritasına,
Habeşistanı, Çini, Avusturyası nerde?

Nerde benim ev diye girdiğim taştan kü
Babamın kırk odalı ahşap binası nerde?

Resim derler, önümde bir yığın renkle çi
Resim nerde? Gördüğüm boya deryası ne

Yazılan şiirlere lâf atmak haddim değil,
Kafiyesi, vezni yok, fakat âlâsı nerde?

Bir adam yaratılmış Şehir tiyatrosunda,
Adam meydanda amma acep mevlâsı n

Sade bir hatıra var eski sporculardan,
Futbolun Zeki, Bekir, yahut Âlâsı nerde

Gerçi etin kilosu indi yarı yarıya,
Fakat Mithat Cemal'in o iştehası nerde?

Diyorlar bir iş için müracaat edene,
Ehliyeti yolunda, ya iltiması nerde?

Bahârın gelmesile mecnuna döndü gönlü
İşte Mecnun ortada, fakat Leylâsı nerde?

Nerden buldun dediler bu çürük sayfiyey
Dedim: Üç yüz liraya daha âlâsı nerde?

Geçmişe hasret çeken biraz ölmüş sayılır
Bugün nerde, dün denen o baş belâsı ne

Ümitlerle doludur ufuklar, Çamdeviren,
Fikir tufanı nerde? Yağmur duası nerde?

Çamdev

Komünizm — Hey kaptan, fazla sağa meylettik...
İngiliz — Fırtına fazla, tekne de çürük, onun için sağ kalmayı tercih ettik!..

Ihtiyatlı Adam

Gece yarısı evine dönüyordu. Fitil gibi sarhoştu. Yolu yarılayınca oturduğu evin karanlık merdivenlerini hatırladı. Cebinden kibrit kutusunu çıkardı. Üstüste dört beş kibrit çaktı. Kibritlerin parlamasile sönmesi bir oluyordu. Nihayet sekizinci kibrit iyice ateş aldı.

Üstat bu kibriti dikkatle söndürüp tekrar kutuya koyarken mırıldandı:

— Hah.. Bu âlâ... Merdivenlerde işte bunu yakmalı.. Ben ne ihtiyatlı adamım be yahu!

Dedi ve bariz bir nefis itimadile yürümiye başladı.

— Bak gazeteler yazıyor, belediyenin emrile mahalle kahveleri pastahaneler gibi şık olacakmış...
— Eyvah, desene ki, oraya da bizim karılar dadanacak!...

Bedava Gezinti.

Bilmem dikkat ettiniz mi?

Hayır, inadıma şöyle soracağım, bilmem itiraf eder misiniz?

Açıklık yerlerde, deniz kenarlarında oturan dostları her vakit İlkbaharda hatırlarız. Yolda rasladık mı? Mukaddeme hazırdır. Şöyle başlanır:

— Yahu, neredesin sen? İyi saatlere mi karıştın? Sorarım, sual ederim, gören olmamış. «Arada bir ararda bu çocuk, çoktandır görünmedi, ne oldu acep» diye meraktayım. Sen yine o evde mi oturuyorsun? İyi, iyi, rabbim hastalık falan vermesin de orada otur. Eh, daha nasılsın bakalım. Çoluk çocuk iyilerdir ya... Oh, oh, memnun oldum. Demek eski evindesin. Ne taraftaydı, bir kere gelmiştik galiba. Öyle ya, Çamlıcada, nasıl bilmem kardeşim.

Vallâhi inanmazsın, geçen gün aklıma geldin. Kalkıp şu oğlana gideyim, hayırsız ne yapıyor, dünyadan elini, eteğini büsbütün çekti mi, dedim. Vallâhi hilâfım yok. Her zaman aklımdasın. Bak bu pazar çıkageleyim de apış kal.

Aşağı yukarı hep böyle söyleriz. Sıkı sıkı söz veririz. Pazar olmaz mı haydi yola düşeriz.

İşte bizim Selâmete ben de böyle yaptım. Kış ortası rasladıkça, içimden:

— Bırak şu geveze herifi, kim bilir yine ne çan çan eder! Diye kaldırım değiştirdiğimi utanmadan unutmuş oldum. Zavallının boğazına sarılırcasına üstüne atıldım.

Yukardaki mukaddemenin daha parlağını soluksuz sıraladım. Biçareyi şaşırttım. Pazar günü muhakkak geleceğime yemin ederek ayrıldım.

Pazar da hani pazardı. Yaz mısın be mübarek. Güneş parlak, hava ılık, her taraf insanın yüzüne gülüyor. Giyindim, süslendim, vapura bindim.

Niyetim malûm. Selâmete gideceğim. Selâmet Çamlıca taraflarında oturur. Oraya çıkıp:

— Selâmet bey.

Der demez elbet beşikteki çocuklar bile

gösterir.

Üsküdardan gitmektense, Kadıköyden dolaşmayı tercih ettim. Hem hava alırım, hem de gezmiş olurum.

Vapurdan iskeleye çıkınca ağır davrandım. Hattâ biribirini kıran ahaliye:

— Ne budala şeyler, hepsi gezmiye çıktıkları halde işe yetişeceklermiş gibi itiş, kakış oluyorlar.

Diye söylendim. Meğer budala bendenizmişim. Sıra sıra bekliyen tramvaylar yüklerini alıp savuşunca meydanda ellerim böğrümde kaldı.

Bir, iki şoför:

— Beyim götürelim, dediler. Onları gören arabacılar da etrafımı aldılar.

Tramvay beklemiye kalksam saatler geçermiş. Aklım varsa bir talikaya atlayıp pöfür pöfür gitmeli imişim.

Uzatmıyalım. Yarım liraya pazarlık ettik, Çamlıcaya gitmek üzere yola çıktık. Tren manevra yapıyormuş, yol ağzında tamam 45 dakika beklenildi.

Sonra yokuşlara sarıldı. Ben kendimi sarsıntıya kaptırmış, tatlı tatlı uyumıya hazırlanırken bir karmakarışıklık oldu. Meğer benim Acar arabacıyı bir meslektaşı yarışa teşvik etmiş. Beygirler Karacaahmede müvazi olarak dörtnala kalktılar. Önce yalvaracak oldum Sonra müsabaka ateşi beni de sardı. Yarım liranın üstüne;

— Haydi tosun; şu herif geçersen 25 kuruş daha var.

Diye bağırdım. Yirmi beş kuruş bahşiş ağır bastı, nihayet zafer bizde kaldı.

Yine ağırlaştık. Nihayet öğleye doğru Bağlarbaşına vardık.

Selâmet beyi sordum. İhtiyar bir adam.

— Selâmet bey mi? Bildim, bildim, dedi, bizim rahmetli Selâmet! Galiçyada vefat etmişti.

— Değil, dedim.

— Şu halde paşa zade Selâmet'tir. Nasıl tanımam efendim. Kısıklıdan yukarıya doğru çıkılacak, çeşmenin yanında sorarsanız gösterirler.

Tekrar arabaya binecek oldum. Oraya kadar bana:

— Bey ağabey,

Diyen arabacı, daha ilk defa görüşüyormuşuz gibi:

— Nereye gideceğiz?

Diye sormaz mı?

— Duymadın mı? Dedim, Kısıklıdan yukarı çıkılacak.

— Şu halde yeniden pazarlık etmeliyiz. Zira elli kuruşla ancak buraya kadar gelinir.

Yarıyolda kalacak değilim ya. Tekrar hesaplaştık. Elli kuruş daha verdim. Kısıklıyı boyladım.

— Selâmet bey?

Bakkal tanımadı, bekçi bilemedi. Polis hiç duymamış. Arabacı beygirinin koşumlarile uğraşır gibi yaparak kulak veriyordu. Bağlarbaşına dönmiye karar verince, elliden 25 kuruşa indi. Tekrar arabaya bindim.

Bağlarbaşında ihtiyarı buldum. Halimi anlattım.

— Dur hele, şaşırmışız evlât, dedi, Biraderi muallim bir Selâmet var. Bu olmasın?

Pek biraderini bilmiyordum ama denize düşen yılana sarılır.

— Belki odur, dedim.

— Şu halde yanınıza bir çocuk katayım evi size göstersin.

Orada leblebi satan bir zenci çocuğunu yanıma kattı. Bu sefer Çamlıcaların ikisini de sağımızda bırakarak Kuzguncuk tarafına doğru saptık. Arabayı Bağlarbaşında bırakmış, yayaya binmiştim. O taşlı, topraklı yollarda az gitdik uz gittik, dere tepe düz gittik, karşıdan yanyana üç ev göründü. Leblebici:

— İşte bayım, şu evlerin beyazında oturur bizim öğretmen dedi.

Eline beş kuruş sıkıştırdım. Beyaz evin kapısını çaldım. Ses yok. Yanındaki siyah evin kapısını çaldım, ses yok, Nihayet üçüncü evden birisi çıktı.

— Bir öğretmen arıyordum, dedim, bizim Selâmet beyin biraderi.

— Onlar buradan çıktılar.

Demez mi? Ne cevap verirsin. Vakit ikindiye yaklaşıyordu. Tekrar Bağlarbaşına döndüm. Kahvenin gedikli müşterilerile çoktan göz âşinası olmuştuk. İyi insanlar, aradığımı bulamadığıma hayıflandılar.

Karnım dehşetli acıkmıştı. Tuhaf bir yorgunluğa da düşmüştüm. Ortalık soğumuştu. Tramvaylar tepeleme doluydular. Bir taraftan ne halt edeceğimi düşünüp bir taraftan - Allah selâmet versin - Selâmetciğimi (!) veryansın kalaylarken bizim arabacı tekrar göründü.

— Kırk kuruşa Kadıköy!

Diye bağırmıya başladı. Artık denize düşmüş herif derelerden ürker mi? Kırk kuruşu gözden çıkardım. Sarsıntıdan, açlıktan, yorgunluktan pek berbat bir hale gelmiştim. Vapura kendimi attığım zaman bu bedava hava alma gezintisinin kaça patladığını hesapladım.

Sade tramvay, vapur, araba parası ve bahşiş olarak 239 kuruş harcamışım. Bağlarbaşı kahvelerine, Kadıköy arabacılarına kepaze olduğum:

— Dünyada ne budalalar var!

Dedirttiğim de caba!

İspinoz

SARHOŞ LUK BU:

— Eğer evin anahtarını kaybettinse şoförün İngiliz anahtarını istesene!..

KOMŞU GÖZÜ:

— Karşiki bayan yeni tül perde koydurdu...

— Yeni kombinezon aldı da onu göstermek için!...

Hollivutta Neler Gördüm?

Amerikaya muharrir, muhbir, yazıcı göndermek yevmî gazetelerimizin yeni moda sı oldu. «Karikatür» haftalık gazeteleri topyekûn atlatmak, bu işte de şan vermek için hepsinden evvel davrandı. Bir muharririni ne yaptı yaptı Amerikaya gönderdi. İşte aldığımız ilk mektubu neşrediyoruz.

Yolda

Havr:

Saatim, Eminönü saatile ayar edildiği için alelusul 45 dakika geri imiş. Dünyanın en meşhur transatlantiği olan Normandi'yi bu sebepten kaçırdım.

Seyahat programım tıklım tıklım dolu olduğundan Amerikaya eski bir şileple gidiyorum.

●

Nevyork:

Şilep dedikse bizim eski idarelerin saatte üç mil yapan çürük teknelerine bin dim zannetmeyin. Mübarek sıkıştığı zaman on üç mil yol kesiyordu.

İşte iki hafta sonra Hürriyet heykeli göründü.

Meşalesi yanıyor babam yanıyor. Hürriyet heykelinin meşalesi yanadursun biz sahile çıktık.

70 katlı binaları ancak dönüşte İstanbulda yazacağım, burada iken ballandırmak imkânsız.

Ford kumpanyalarının Amerikada olduğu ossaat anlaşılıyor. Otomobil bolluğu var.

Edison'un da Amerikan vatandaşlığında, şek şüphe yok. Zira her taraf ışıl ışıl.

Trene atladık. Buradaki trenlerin süratine dağ, taş dayanıyor mu? Ruya mı, hakikat mı? Derken istasyon memuru:

— Holivut!

Diye bağırdı.

●

Holivutta:

Bavulumu kapmamla aşağıya inmem bir oldu. Fakat garda hamala benzer kimseler yok. Yola çıkmadan evvel, bir İngilizce - Türkçe mükâleme kitabı almıştım. Zekâvete ne dayanır, Holivuta kadar İngilizceyi âdeta söktüm. Fakat biraz talâffuzda acemilik etmiş olacağım. Bir sürü ter döktükten sonra Holivut'da hamal olmadığını anladım.

Şaşırdığımı gören gar müdürü:

— Ne zannettin hemşeri, dedi, burada hamallar bile sinema sanatkârıdır.

— Pekâlâ, sen neden sinema sanat-

kârı değilsin?

— Ben de sinema sanatkârıyım.

— Aman, öyle şey olur mu?

— Tabiî olur. Ben yakında büyük bir filim çevireceğim, oradaki rölüm istasyon memurluğudur. Şimdi burada staj yapıyorum.

— Şu halde hamallığa çalışan bir aktör arkadaş bulamaz mıyım?

— Hayır.

Çaresiz bavulumu sırtladım. Otomobile kadar taşıdım.

Yolda şoförün harekâtına bakıyorum. Pek acemi kullanıyor. Biraz daha dikkat edince delikanlıyı gözüm ısırdı. Duğlas'ın oğlu değil mi? Meğer o da yeni filmine staj yapıyormuş.

Bir fener direğini hafif sıyırmaktan, bir hususî otomobilin arka çamurluklarını ezmekten başka bir kazaya uğramaksızın oteli bulduk.

Patronun sıkı tenbihi vardı:

— Dikkat et demişti, Avrupadan Amerikaya atlıyan sanatkârların oturdukları oteli intihap eyle. Hem yerlilerden, hem ecnebilerden istifade edersin.

Patronum nekadar doğru söylemiş. Üstümü başımı fırçalayıp salona inince Emil Yanings ile karşılaştım. Daha şişmanlamış, mütemadiyen facia oynamaktan mı, nedir? Yüzüne bir asıklık, bir çatık kaşlılık ârız olmuş.

Elimi sol iç cebime atarak yanına yaklaştım. Diyarı gurbette ne olur ne olmaz diye cüzdanımı koyduğum cebin emniyet düğmesini iliklemiştim. Hem yürüyür, hem de açmıya uğraşıyordum.

Yanına yaklaşınca büyük sanatkâr bir elini havaya kaldırarak öteki elindeki banknot demetini bana uzatmaz mı?

Mesele biraz sonra anlaşıldı. Meğer ben cüzdanımı çıkarmak için elimi sol koltuğuma atınca hazret beni meşhur Amerikan Gangsterlerinden biri zannetmiş, «Başım gözüm sadakası» diyerek para veriyormuş.

Muharrir olduğumu öğrenince rahatladı. Karikatüre imzalı bir resim hediye etti. Fakat o İngilizce bilmiyordu. Ben de Almancadan anlamıyordum. İşaretle gülüşüp şakalaşarak ayrıldık.

Biraz ilerde meşhur Fransız yıldızı Annabella ile Simon Simon oturuyordu.

Yanlarına yaklaşıp kendimi tanıttım.

— Nasıl erkeklerden haz edersiniz?

Diye sordum. İkisi de bir ağızdan:

— Budala erkeklerden dediler.

— Budalalıklarını nereden anlarsınız?

Diye sordum.

— Bize mektup yazarlar da oradan anlarız.

Dediler. Moris Şövalye görünmüştü. Bayanları selâmlayıp yanına yaklaştım:

— Nasıl kadınlardan haz edersiniz?

Diye sordum:

— Budala kadınları severim!

Dedi.

— Nereden anlarsınız?

Diye sordum.

— Mektup yazarlar, şıp diye belli olur, dedi.

Bu sırada önümüzden başına sarık sarmış, çenesine takma sakal takmış bir kadın geçti. Sordum:

— Kim bu?

— Greta Garbo!

— Neden böyle geziyor?.

— Nazarı dikkati celbetmemek için daima tebdili kıyafetle dolaşır.

Şirley Tampl'i görmek istiyordum. İki kere evine uğradım, Bir keresinde:

— Uyuyor.

Bir keresinde:

— Henüz mamasını yemedi!

Bir keresinde:

— Oyuncaklarile meşgul.

Dediler. Nihayet annesinin nezareti altında görüşebildim:

— Evlenmiye niyetiniz var mı?

Diye sordum:

— Elbette, dedi, fakat asıl hevesim boşanmakta.

— Boşanıp ne olacak?

— Tabiî tekrar evleneceğim.

— Sonra?

— Yine boşanacağım.

— Sebep?

— Reklâm meselesi monşer, biz sinema sanatkârları balık gibiyizdir, suyumuz reklâmdır. Balıklar sade sudan çıkınca değil, suları eskiyince de ölürler. Evlenip boşanmak işte su değiştirmek gibi bir şeydir. Ben şimdilik bundan istifade edemediğime müteessirim.

— İyi ama matmazel, bakın Greta Garbo hiç evleniyor mu?

— Tabiî evlenmiyor.

— Şu halde sizin prensip iflâs etti demektir.

— Bilâkis, Greta Garbo evlenip boşanma reklâmına ihtiyacı olmadığından değil, varacak koca bulamamaktan dünya evine girmiyor. Zavallıdaki suratı görmüyor musunuz? Öylesini kim alır?

Büyük sanatkâr birdenbire oyuncaklarını hatırladı.

— Böyle gayri ciddi mevzular canımı sıkar, dedi, bebeklerimi göresim geldi.

Ve step yaparak çıktı gitti.

Holivut'taki vukuat yazmakla tükenir şeylerden değildir.

Yarın Klark Kaybil ile randevum vardı. Şimdi haber aldım ki, karısından dayak yemiş bitap yatıyormuş. Gelecek mektubumda karısı müsaade ederse onunla ve Şarlo ile konuşacağım.

Kulak misafiri

Konuşmak hakkı

Kadın, yanında derin bir uykuya dalmış olan kocasını dürtüşliyerek uyandırdı:

— Bana bak.... Kendine gel... Beni rahatsız ediyorsun.

Erkek şaşkın şaşkın gözlerini açtı:

— Ne oldu, ne yaptık?

— Ne yapacaksın... İkide bir sayıklıyorsun, konuşuyorsun.

Erkek mazlum mazlum boynunu büktü:

— İnsaf et bayan, dedi, uyanıkken mütemadiyen sen söylersin, ağzımı açıp bir çift lâkırdı etmeme meydan vermezsin... Uyurken konuştuğuma da karışacak olursan ben ne yaparım?

Müsavat..

Hâkim hiddetle sordu:

— Baksana, kazık kadar herifsin, güçlü kuvetlisin, bu zavallı, zayıf, ihtiyar adamı bayıltıncıya kadar dövmiye utanmadın mı?

Suçlu ciddiyetle cevap verdi:

— Bu sualinize cevap vermiyeceğim bay hâkim, zira kanun karşısında bütün vatandaşlar birdir.

DAHA BETERİ VARMIŞ:

Yeni evlenmişlerdi. Aile saadetinden dem vuruyorlardı. Biri:

— Dünyada yemek pişirmesini bildiği halde ahçı tutmak istiyen bir kadından daha beteri olamaz.

Dedi. Öteki içini çekerek cevap verdi:

— Olur kardeşim, olur, bizim hatun gibi hiç yemek pişirmesini bilmiyen, hem de mutfaktan çıkmıyan çeşidi daha beterdir.

SAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 14 —

— Getti.

— Sadık bey nerde?

— Nirde olur beyzadem, onlara gatıldı, o da getti.

— Neden gittiler?

— Hanımlarla Sadık beyin neden gettikleri malûmum deel.

— Necati efendi?

— Utilin namusunu bozdu. Direktör gayri topla pılını pırtını savuş, dedi, Dördü de birlik olup yürüdüler.

— Sade onlar mı budala herif sade onlar mı? Haberin olsun ben de gidiyorum.

— Aman Nuri beem gayri vapur mu galdı? Denizden uçulmaz.

— Yalovadan gideceğim. Motorla, kayıkla gideceğim, bu pis otelde bir gece daha yatar mıyım sanıyorsunuz?

* * *

Direktör, keyfine mecbur bir zengin olan Osman Nurinin de gitmek üzere olduğunu duyunca saçını başını yolmıya başladı:

— Eyvah mahvolduk, diyordu, İstanbulun, Türkiyenin bütün kibar muhitinde otelimizin namusu lekelenecek. Mademki kızarak gidiyor, aleyhimizde söylemediğini bırakmaz.

Bu düşünce ile Osman Nurinin odasına koştu. Bavulunu hazırlamakta olan delikanlıyı bin dereden su getirerek caydırmıya çalıştı. Fayda vermiyeceğini anlar anlamaz:

— Hiç olmazsa beyefendimiz, diye yalvardı, otelimizden memnun olmadığınızı ötede beride söylemeyin. Malum a, siz kibar muhit insanısınız. Bizim müşterilerimiz de kibarlardan mürekkeptir. Mahvoluruz, bize merhamet edin.

Bu sözler bütün hiddetine ve ümitsizliğine rağmen Osman Nuriyi güldürdü.

— Bana bak direktör efendi, diye cevap verdi. Siz ne şaşkın insanlarsınız, birteviye hata ediyorsunuz. Ben zengin değilim. Meteliksiz bir adamım. Boşta gezen bir adam. Bunu size daha evvel söyliyecektim ama Necati efendi «Söyleme de giderken sersemlerle eğleniriz» dedi. Ben de bunu daha münasip gördüm. Binaenaleyh kibar mahafilinde otelinizin namı yine tertemiz kalacak korkmayın.

Bu izahata rağmen direktör delikanlıyı kapıya kadar geçirdi. Dönüşte kara kara düşünen Bodosa:

— Aldırma Bodos, dedi, demin konuştum, bu Osman Nuri zengin değilmiş. O telefon eden hanım galiba bizimle alay etti.

Bodos bu söz üzerine birdenbire başını kaldırdı. Yüzü acınacak bir hal almıştı.

— Ne didin, ne didin? Diye inledi. Ne didin?

— Osman Nuri zengin değilmiş.

— Vıy başıma gelenler... Yandık Arif beem kül olduk.

— Neden be yahu?

— Niden olacah... Zibah giden gorpe gız yoh mu, gamyona binerken bana niler dedi. Tilefonu o etmiş.

— Vay...

— Vay ki vay... Dur hele Arif beem dur... Biz besbelli...

— Söylesene be adam, lâfı ağzında ne demiye geveliyorsun?

— Biz besbelli essah tebdil gezen zengunu gapıdışarı ettik.

— Ne diyorsun?

— Eğer o Nicati olacak adam tebdil gezen zengun deelse aha şu bıyıhlarımı gazıtırım, eşekler gibi anırırım.

— Elli lira bahşiş.

— Deel mi Arif beem... Deel mi? Adam Garun olmasa elliliği bahşiş deyi savurur mu heç?

* * *

Büyük Kar otelinin bütün talisizliği bununla bitmedi. Osman Nurinin gittiğini haber alan Şaziye hanım ertesi sabah yola çıktı. Bir buçuk aydanberi Şaziye hanımın servetini gözliyen sefiri kebir de arkasından yürüdü. Leman hanımla etrafındakiler ise bir hafta sonra:

— Burada insan yalnızlıktan patlıyor, bari İstanbula dönelim!

Diyerek top yekûn hesaplarını gördüler. Bavullarını aldılar, kocaman otelde direktörle müstahdemleri başbaşa bırakarak savuştular.

— 30 —

Osman Nuri İstanbula çıktığı zaman gece bastırmıştı. Doğruca eve gitti. Annesi yüz lirayı almış, sevincinden yerlere basamaz bir hale gelmişti. Oğlunun yüzündeki asıklığa dikkat etmeden istikbal hakkında binbir tasavvurdan binbir tasavvura geçiyordu.

Osman Nuri ertesi günü kahvaltı etmeden sokağa fırladı. Gece sabaha kadar düşünmüş, Belma ile beraber dönen Necatiyi bulmanın, daha doğru ve daha kolay olacağına karar vermişti. Öyle ya, İstanbulda Belma, sarı çizmeli Mehmet ağa, halbuki komisyoncu Necati ne de olsa meşguliyeti malûm bir adam.

İlk anda soluğu gümrükte aldı bir iki komisyoncu ahbabına sordu. Birkaç tane Necati sağlık verdiler. İzlerine düştü. Kimini Kuruçeşme antreposunda, kimini Sarayburnu gümrüğünde, kimini ihracat manifesto kaleminde yakaladı. Fakat bu Necatilerden hiç biri aradığı Necati değildi. Öğleye kadar girmediği gümrük deposu, kapısından bakmadığı daire, merdivenlerini çıkmadığı komisyoncu yazıhanesi, besmelesiz dalmadığı gümrükçü kahvesi kalmadı. Nice zamandır görmediği, adını unuttuğu mektep arkadaşları, mahalle delikanlılarile karşılaştı. Fakat Necatiyi bulamadı.

Tam ümidi kesilirken aklına birdenbire Necatinin reklâm işlerile uğraştığı geldi. Doğruca reklâm acentalarına gitti. Gazete idarehanelerini de teker teker dolaşıp Necatinin namına tesadüf edemeden bir kahveye çöktüğü zaman vakit akşama yaklaşmıştı. Sabahtanberi iki kurupoğaça yemişti. Başı dönüyor, dizleri titriyordu.

* * *

Sirkeciden bir tramvaya atlıyarak eve geldiği zaman dokunsalar ağlıyacak,

«Canım» deseler «Canın çıksın» diye parlayacak halde idi.

Pardesüsünü çıkararak soyunmıya davrandığını gören annesi müjde verir gibi:

— Sakın soyunma evlâdım, dedi, bu akşam biz yemeğe davetliyiz.

— İmkânı yok anne, çok yorğunum.

— Artık yarın dinlenirsin. Gitmemek olmaz ki..

Ve hikâyeyi bine bin katarak anlattı. Öğleden sonra pencerenin önünde otururken sokağın ağzında kocaman dağ gibi bir otomobil durmuş, şoför bir elindeki kâğıda, bir kapı numaralarına bakarak yaklaşmış.

— Gele gele bizim kapıya dayanmaz mı? Yanlış numaraya geldi sandım, yukardan seslendim. Meğer seni arıyormuş. «Bursadan geldi mi?» diye sordu. «Dün akşam geldi» dedim. «Ohalde siz valdesi olacaksınız, ben Ahmet Yarar beyefendinin şoförüyüm. Bizim bey Osman Nuri beyle sizi bu akşam yemeğe muhakkak bekliyor. Ama muhakkak bekliyor. Bizim bey babayani bir adamdır, giyime kuşama metelik vermez. Üst baş bahane ederek gelmemezlik ederseniz darılır ha!» dedi. Sonra emir almış, akşam gelip bizi otomobille götürecekmiş. Olur dedim.

Osman Nuri, canının sıkıntısına rağmen bu garip davete çok memnun oldu. Bu, kendisine verilen ehemmiyeti gösteriyordu. Mesleğinin nasıl olsa bir gün yüzünü güldüreceğine zaten emindi. Bu emniyetini takviye eden davete gitmemek olamazdı. Soyunmaktan vazgeçti.

* * *

Koca otomobille Bebekteki mükellef yalının kapısına dayanınca Osman Nurinin annesi tatlı bir hayrete düştü:

— Ne güzel köşk, dedi, pek beğendim.

Terbiyeli bir hizmetçi Osman Nurinin pardesüsünü aldı, yol gösterdi. Girdikleri salonda yüzünü pencereye çevirmiş bir adam duruyordu.

Osman Nuri:

— Necati, Necaticiğim, diye haykırdı, seni de mi çağırdılar?.

Hakikaten pencereden dışarısını seyreden adam Necati idi. Kucaklaştılar. Osman Nuri annesini takdim etti, durup dinlenmeden konuşuyordu:

— Neden benden habersiz yola çıktın? Sana bir kızdım bir kızdım ki.. Bütün gümrükleri, gazeteleri, ilân acentelerini aradım. Bir elime geçseydin çekeceğin vardı. Belma nereye gitti? Sana adresini bıraktı mı? Neden peşpeşe sayıştınız kuzum? Heriflerin memeburluğu zaten malûm değil miydi? Dur hele bakayım. Ne de şık elbisen var. Sakın bir yerden aşırmış olma? Konuşsana be yahu. Şaka söylüyorum. Senin ne namuslu bir adam olduğunu bilmez miyim?

Necati sade dinliyordu. Bu esnada hizmetçi göründü. Osman Nurinin annesine:

— Hamfendi, sizi bizim küçük hanım görmek istiyor, dedi.

İhtiyar kadın şaşırmıştı, Necati «Buyurun efendim» diye teşvik edince kalktı, hizmetçinin arkasından dışarı çıktı. O zaman Necati Osman Nuriye:

— Hele otur da konuşalım, dedi. Şöyle geç.

— Oturmak kolay, Belmayı nerede bulacağız? Kapıcı bana seni âdeta kovduklarını söyledi. Fakat Belmaya ne oldu?

— Evet beni kovdular.. Belmayı da elbet buluruz, hele otur.

Necati böyle söyliyerek kocaman yazıhanenin geniş koltuğuna oturdu. Osman Nuri bu hali görünce dayanamadı:

— Kalk oradan, dedi, görmüyor musun orası patronun yazıhanesi.. Adamcağız senin nekadar şakacı olduğunu bilmez de ikimizi de kovar alimallah.

Necati bu ihtarla bu müthiş ihtimali duymamış gibi koltuğa daha rahat yerleşti.

— Demek bizim yola çıktığımızı görünce sen de hemen hareket ettin? Dedi, ne yaptı herifler?

— Ne yaptıklarına metelik verir miyim. Kalk oradan Necati, sinirime dokunuyor, adam vallâhi de kızar, billâhi de kızar.

— Devam edecek —

KARA BORSA:

— Nişanlınızdan vazgeçerseniz size onun vadettiği otomobillerin, apartmanların kat kat âlâsını alırım...

— Yahu, kara borsacılığın yasak olduğunu bilmiyor musunuz?!..

TARİHTEN ÇİZGİLER: AVRUPALILAR (OSMANLI İMPARATORLUĞUNA) HASTA ADAM DERLERDİ:
Padişah — Ecnebi gazetelerde «Hastaadam, hasta adam» diye bizi kastederek bir takım yazılar intişar ediyor.,. Bu «Hasta adam» lâfından maksat nedir? Yoksa beni mi kastediyorlar?...
Huzurdakiler — Hâşâ, hâşâ... Şevketlû, kudretlû padişahımız ve halifeyi rüyi zemin efendimiz hazretlerinin sıhhat ve âfiyeti hümayûnlarına karşı böyle bir imada bulunmak hangi insanın haddidir?.. Bu gazetelerin hasta adam diye kastettikleri «Millet» olsa gerektir efendimiz!...

Filozof kısmının allâmeliği sakalının uzunluğundan belli olmazmış. Buna dahi yaramadıktan sonra sakalı ne demiye uzatmalı.

✶

Fırtına dostluk bilmez.

✶

Çok olan dost değil, tanıdıktır. İkisi arasındaki farkı ancak fena zamanlarda öğreniriz.

Çabuk boy atan nebat, soğuktan müteessir olurmuş, geç de kalsa sıcaktan müteessir olur. Şu halde nebat olmamıya bakmalı.

✶

Kötü kumaştan iyi kostüm olmaz.

✶

Hüsnü niyet çok şişirilmiş kocaman bir balondur. Delinirse âdeta ıslık çalar.

✶

İnsanlar arasında en hakikî müsavat fazilet safındadır.

✶

Eğer geceleri aydınlık istiyorsan, lâmbanı gündüz yakma!

Aşağı ruhlu insanlar, dünyada fenalığı iyilikten daha çabuk görür ve yayarlar.

✶

İnsanlar hem çok hafif, hem de çok maymun iştahlı olduklarından dostluğu uzun müddet taşıyamazlar.

✶

Tavuklar için yiyecek bulmak mühim değil, rahatça hazmedecek emniyetli bir köşe bulmak marifettir.

✶

Bir fenalığın en güzel tashihi affedilerek yapılır.

Filozof

Sandalım geliyor varda

Osman Cemal Kaygılı'nın bu isimli bir kitabı çıktı. Osman Cemal Kaygılı'nın bu eseri geçen yıl «Karikatür» mecmuasında «Bir deniz macerası» ismi altında ve tefrika halinde çıkmış gayet güzel, gayet meraklı ve son derece cazip bir romandı.

Osman Cemal'in kalemindeki gayet tatlı akışile anlatılan bu maceradan başka ayni kitaba muharririn bir başka hikâyesi daha ilâve edilmiştir ki, bu mizahi hikâye de sizi ayrıca gülmeden katıltacaktır.

Fiatı 25 kuruş, satış yeri Çığır Kitaphanesidir.

Operatör

Riza Ünver

Doğum ve kadın hastalıkları mütehassısı

Cağaloğlu, Nuruosmaniye caddesi
No. 22, Mavi yapı
Telefon: 22683

"LINIA" Kemeri istirahati temin, yağlanmayı men eder ve hareketinize çeviklik verir.

Yalnız: J. ROUSSEL de satılır.

İSTANBUL Tünel Meydanı No. 12.

16 Numaralı katalogumuzu istiyiniz, bedava göndeririz.

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalıklardan korur. Reçetesiz satılır.

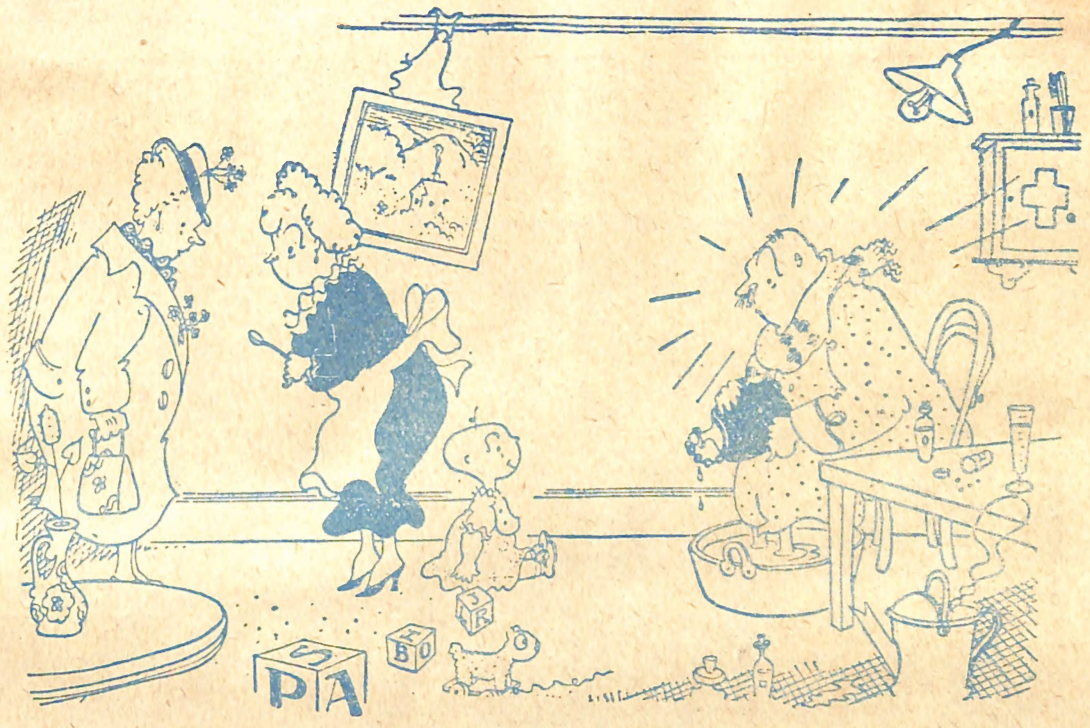

— Hayır, kocam hasta değil, çocuğu eğlendiriyor... Yumurcağı başka türlü susturmak kabil değil!...

iki tehlike işareti: nezle ve baş ağrısı

Soğuk algınlığının bu ilk alâmetlerini

Gripin

le bertaraf etmezseniz birçok ağız hastalıklarına tutulmak tehlikesi başgöstermiş demektir.

Gripin

Bütün ağrı, sızı ve sancıları derhal dindirir. Gripe, romatizmaya, diş, sinir, adale, bel ağrılarile kırıklığa karşı bilhassa müessirdir.

GRİPİN'İ tecrübe ediniz.

KARİKATÜR

Hovardalık:

Salamon — Oğlum Yasef, uslu durursan işte boyle her cumartesi yunu seyrettireceyim!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.